

8 octombrie – 14 octombrie

Înțelegerea naturii umane

Textul de memorat: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7)

Tensiunea dintre cuvântul lui Dumnezeu, „vei muri negreșit” (Geneza 2:17), și falsa promisiune a lui Satana, „hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4), nu s-a limitat doar la Grădina Edenului, ci a străbătut toate erele istoriei. Mulți oameni încearcă să armonizeze cuvintele lui Satana cu cele ale lui Dumnezeu. Pentru ei, avertizarea „vei muri negreșit” se referă doar la corpul fizic trecător, în timp ce promisiunea „hotărât că nu veți muri” ar fi o referire la sufletul sau spiritul nemuritor.

Dar această abordare nu funcționează. Cum să poată fi armonizate cuvintele lui Dumnezeu cu ale lui Satana, care se bat cap în cap? Să existe vreun suflet sau spirit imaterial care supraviețuiește în mod conștient după moartea fizică? Există multe încercări filozofice și chiar științifice de a răspunde la aceste întrebări. Dar, în calitate de creștini bazați pe Biblie, noi trebuie să recunoaștem că doar Dumnezeul atotputernic, Cel care ne-a creat, ne și cunoaște în totalitate (vezi Psalmul 139). Prin urmare, doar în Cuvântul Său pentru noi, în Scripturi, putem găsi răspunsul la aceste întrebări cruciale.

De înțeles: Modul în care Vechiul Testament definește natura umană și starea oamenilor după ce mor.

Duminică, 9 octombrie – „Un suflet viu”

1. Citește Geneza 1:24-27 și Geneza 2:7,19. Ce asemănări și deosebiri sunt între crearea animalelor și crearea oamenilor? Ce ne spune Geneza 2:7 despre natura umană?

Geneza ne spune că în ziua a șasea din săptămâna creației, Domnul „a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului” (Geneza 2:19) și „a făcut pe om din țărâna pământului” (Geneza 2:7). Deși atât animalele, cât și oamenii au fost făcuți din pământ, crearea omului a fost diferită în două aspecte. În primul rând, Dumnezeu l-a modelat pe om din punct de vedere fizic și apoi „i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). El a fost o entitate fizică înainte de a deveni o entitate vie. În al doilea rând, Dumnezeu a creat omul parte bărbătească și parte femeiască, după chipul și asemănarea Dumnezeirii (Geneza 1:26,27).

Versetul 7 din Geneza 2 precizează că infuzia de „suflare de viață” în corpul fizic al lui Adam l-a transformat într-un „suflet viu” sau „o ființă vie” (BVA) (ebr., *nefeș chayyah*). Aceasta înseamnă că niciunul dintre noi nu *are* un suflet care poate exista separat de corp. Mai degrabă, fiecare om *este* o ființă vie sau un suflet viu. Pretenția că „sufletul” este o entitate conștientă care poate exista separată de corpul uman este o idee păgână, nu biblică. Înțelegerea adevăratei naturi a omului ne ferește de acceptarea noțiunii populare de suflet imaterial și a tuturor ereziilor periculoase care s-au format pe baza acestei credințe.

Nu este posibilă nicio existență conștientă a niciunei părți izolate din ființa umană, separată de persoană ca întreg. Dumnezeu ne-a creat într-un mod uimitor și nu ar trebui să speculăm dincolo de ceea ce spun în realitate Scripturile pe acest subiect. De fapt, nu doar că natura vieții în sine este un mister (oamenii de știință încă nu se pot pune de acord cu privire la ce înseamnă mai exact ca ceva să fie viu), dar și mai plină de mister este natura stării de conștientă. Cum pot câteva sute de grame de țesut material (celule și substanțe chimice) din capul nostru - creierul nostru - să rețină și să creeze lucruri imateriale, precum gânduri și emoții? Cei care studiază acest domeniu admit că într-adevăr nu știm.

Ce miracol este viața! De ce ar trebui să ne bucurăm nu doar de darul vieții, ci și de cel al vieții veșnice, un miracol chiar mai mare?

Luni, 10 octombrie – „Sufletul care păcătuiește [...] va muri”

2. Citește Ezechiel 18:4,20 și Matei 10:28. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem natura sufletului uman?

Viața omului în această lume a păcatului este fragilă și trecătoare (Isaia 40:1-8). Nimic infectat de păcat nu poate fi veșnic prin natura sa. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Romani 5:12). Moartea este consecința firească a păcatului, care afectează întreaga viață de aici, iar în această privință Biblia transmite două concepte importante: (1) Și oamenii, și animalele mor: „Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași [...]; cum moare unul, așa moare și celălalt: toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc [...]. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână” (Eclesiastul 3:19,20). (2) Moartea fizică a persoanei înseamnă încetarea existenței acesteia ca suflet viu (ebr., *nefes*). În Geneza 2:16,17, Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și pe Eva că aveau să moară în cazul în care ar fi păcătuit vreodată mâncând din pomul cunoștinței binelui și răului.

Evocând această avertizare, Domnul întărește ideea de mai sus în Ezechiel 18:4,20 - „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” Această afirmație are două implicații importante. (1) Deoarece toate ființele umane sunt păcătoase, toți suntem supuși inevitabilului proces de îmbătrânire și moarte (Romani 3:9-18,23). (2) Această noțiune biblică anulează ideea populară de presupusă nemurire naturală a sufletului. Dacă sufletul ar fi nemuritor și ar continua să fie viu într-o altă lume după moarte, de fapt noi n-am muri cu adevărat, nu-i așa?

În schimb, soluția biblică la dilema morții nu este un suflet lipsit de trup care migrează în paradis, în purgatoriu sau chiar în iad. Soluția este categoric învierea de la sfârșitul timpului a aceluia care au murit în Hristos - după cum a afirmat Isus în predica Sa cu privire la Pâinea vieții: „Oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40).

Ce folos ar fi avut prima venire a lui Hristos fără cea de-a doua? Care este garanția că Isus va reveni și ce promisiune foarte importantă se va împlini atunci?

Marti, 11 octombrie – „Până nu se întoarce duhul la Dumnezeu”

3. Citește Geneza 2:7 și Eclesiastul 12:1-7. Ce diferență există între cele două pasaje? Cum ne ajută ele să înțelegem mai bine în ce stare se află omul după ce moare? Vezi și Geneza 7:22.

După cum am văzut, Biblia transmite că omul este un suflet (Geneza 2:7) și că sufletul încetează să existe când corpul moare (Ezechiel 18:4,20). Dar cum rămâne cu duhul/spiritul? Nu rămâne conștient chiar și după moartea corpului? Mulți creștini așa cred, ba chiar încearcă să-și justifice opinia citând Eclesiastul 12:7 - „până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat”. Dar această afirmație nu sugerează că duhul/spiritul celui mort rămâne conștient în prezența lui Dumnezeu.

Eclesiastul 12:1-7 descrie dramatic procesul îmbătrânirii, care culminează cu moartea. Versetul 7 prezintă moartea ca inversare a procesului de creare din **Geneza 2:7**. Recitește acest verset. Acum recitește și **Eclesiastul 12:7**. Deci suflarea de viață pe care Dumnezeu a suflat-o în nările lui Adam și pe care a oferit-o tuturor celorlalte ființe umane se întoarce la Dumnezeu odată cu ultima expirație sau, cu alte cuvinte, suflarea de viață încetează pur și simplu să mai fie suflată și să circule prin nări.

Ar trebui să reținem că Eclesiastul 12:7 descrie procesul morții tuturor oamenilor și nu îi diferențiază pe cei dreپți de nelegiuți. Dacă presupusele spirite ale morșilor ar supraviețui ca entități conștiente în prezența lui Dumnezeu, atunci duhurile celor nelegiuți ar fi cu Dumnezeu? Această idee nu este în armonie cu învățătura generală a Scripturilor. Deoarece același proces al morșii are loc și în dreptul

Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice

oamenilor, și în dreptul animalelor (Eclesiastul 3:19,20), moartea nu este nimic altceva decât încetarea existenței ca ființă vie. O spune și psalmistul: „Îți ascunzi Tu Fața, ele tremură; le iei Tu suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor” (Psalmii 104:29).

Adesea spunem că moartea este doar o parte a vieții. De ce este greșită această zicere? Moartea este opusul vieții, dușmanul vieții. Ce speranță măreață transmit cuvintele: „vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicuit va fi moartea” (1 Corinteni 15:26)!

Miercuri, 12 octombrie – „Cei morți nu știu nimic”

4. Ce aflăm din următoarele pasaje despre starea oamenilor după ce mor? Iov 3:11-13; Psalmii 115:17; Psalmii 146:4 și Eclesiastul 9:5,10

Unii comentatori ai Bibliei susțin că pasajele de mai sus, scrise într-un limbaj poetic, nu pot fi folosite pentru a defini starea omului în moarte. Este adevărat că uneori limbajul poetic poate fi ambiguu și ușor de interpretat greșit, dar nu așa stau lucrurile cu aceste versete. Limbajul lor este clar, iar conceptele sunt în totală armonie cu învățăturile generale ale Vechiului Testament pe această temă. În **Iov 3**, patriarhul își deplânge nașterea din cauza propriei suferințe, considerând că, dacă ar fi murit la naștere, ar fi dormit și s-ar fi odihnit. **Psalmul 115** definește spațiul morților drept loc al tăcerii, fiindcă „nu morții laudă pe Domnul” (Psalmii 115:17). Nu prea reiese de aici că morții, cei credincioși (și recunoscători), sunt în cer închinându-se lui Dumnezeu. Potrivit **Psalmului 146**, activitățile mintale ale omului încetează odată cu moartea, fiind o descriere biblică perfectă a ceea ce se întâmplă la deces. Iar **Eclesiastul 9** adaugă că „cei morți nu știu nimic” și că în mormânt „nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (v. 5,10) - confirmând învățătura Bibliei că morții nu sunt conștienți.

Ceea ce spune Biblia despre starea de inconștiență în moarte nu ar trebui să genereze nicio panică printre creștini. În primul rând, nu există niciun iad care ar arde veșnic sau vreun purgatoriu temporar care să îi aștepte pe cei care mor nemântuiți. În al doilea rând, există o răsplată uimitoare care îi așteaptă pe cei care mor în Hristos. Nu este de mirare că, „pentru credincioși, moartea este ceva de mică însemnătate. [...] Pentru creștin, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, «când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă» (Coloseni 3:4; vezi și Ioan 8:51,52)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 787).

Gândește-te la morții care mor în Domnul. Ei își închid ochii murind și, fie că stau în mormânt 1.500 de ani, fie 5 luni, este totuna pentru ei. Următorul lucru pe care îl vor ști va fi revenirea lui Isus. În acest caz s-ar putea spune că morții o duc oarecum mai bine decât noi, cei vii?

Joi, 13 octombrie – Odihna alături de părinți

5. Ce adaugă următoarele versete la înțelegerea noastră despre moarte? Geneza 25:8; 2 Samuel 7:12; 1 Împărați 2:10 și 22:40

Vechiul Testament exprimă în diverse moduri ideea de deces și înmormântare. Unul din moduri este expresia „a fi adăugat la propriul popor”, așa cum se spune despre Avraam sau despre Aaron și Moise, sau „a adormi/a fi culcat împreună cu propriii părinți”.

6. Ce ne transmite despre moarte faptul că atât împărații buni, cât și cei răi au mers în aceeași locuință a morții? 2 Împărați 24:6; 2 Cronici 32:33

Despre moartea împăratului David, Biblia spune că el „a adormit cu părinții lui și a fost îngropat în cetatea lui David” (1 Împărați 2:10). Aceeași expresie este folosită și cu privire la alți împărați evrei, atât credincioși, cât și necredincioși. Putem identifica cel puțin trei aspecte semnificative ale adormirii alături de părinți: **(1)** Mai devreme sau mai târziu va sosi clipa când va trebui să ne odihnim de activitățile noastre obositoare și de suferințele noastre; **(2)** Nu suntem nici primii, nici singurii care urmează acest drum nedorit, fiindcă și strămoșii noștri au mers deja pe el, înaintea noastră; **(3)** Fiind îngropați lângă ei, *Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice*

rămânem cu ei chiar și în starea de inconștiență a morții. Acest lucru s-ar putea să nu aibă prea mult sens în unele culturi moderne individualiste, dar a avut o mare însemnătate în timpurile străvechi.

Aceia care mor în Hristos pot fi îngropați aproape de cei dragi, dar chiar și așa nu există nicio comunicare între ei. Vor rămâne inconștienți până în acea zi glorioasă când vor fi treziți din somnul lor profund pentru a se alătura celor dragi care au murit în Hristos.

Imaginează-ți cum ar fi dacă morții ar fi cu adevărat conștienți și ar putea vedea cum este viața aici, pe pământ, mai ales pentru cei dragi, care de multe ori suferă îngrozitor după moartea lor. În acest caz, de ce adevărul că morții dorm ar trebui să aducă multă mângâiere celor vii?

Vineri, 14 octombrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, capitolul 33

Dacă ai suportat vreo operație și ai fost anesteziat total, ai putea avea o vagă idee despre cum este starea celor morți. Dar, chiar și sub anestezie, creierul tău funcționează. Imaginează-ți cum este pentru cei morți, când toate funcțiile creierului, toate, s-au oprit cu totul. Când cineva moare, închide pur și simplu ochii și - valabil pentru orice om mort din toate timpurile - următorul lucru de care va fi conștient va fi ori a doua venire a lui Isus, ori revenirea Lui după o mie de ani (vezi Apocalipsa 20:7-15). Până atunci, toți morții, buni sau răi, se odihnesc, pentru un timp care li se va părea o clipă. Acelora dintre noi care rămânem în viață ni se pare că moartea durează mult. Și pentru noi chiar durează mult, dar pentru cei morți pare să dureze doar o clipă.

„Dacă ar fi adevărat că sufletele tuturor oamenilor merg direct în cer în momentul morții, atunci am dori mai degrabă moartea decât viața. [...] Biblia spune clar că morții nu merg imediat în cer. Ei sunt descriși dormind până în momentul învierii” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 539, 550).

Studiu zilnic: 1 Samuel 26 – 2 Samuel 1; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 6 (de la par. „Cereți cu credință și apoi primiți”)

STUDIUL ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia:

1. De ce nu s-au deșteptat Saul și gărzile lui când David a luat urciorul cu apă?
2. Ce fel de oameni îndepărtase Saul din țară?
3. Cât de plăcut era David înaintea lui Achis?
4. De ce fel de îngropare au avut parte trupurile lui Saul și ale fiilor lui?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul „,

5. În ce condiții, cele mai elocvente rugăciuni sunt cuvinte fără rost?